

[Aksel Larsen.]

gælder det om saa vidt muligt ikke at bruge den; lad os endelig være forsigtige, for Situationen er farlig, nu vi har faaet Landstingsflertallet. Jeg synes, det er et forkert Synspunkt. Jeg mener, at det, man skal gøre, hvis man vil være i Overensstemmelse med dem, der flyttede Landstingsflertallet, altsaa Vælgermasserne, er, at man skal stole paa dem. Man skal gennemføre en Politik, som viser dem, at det kunde nytte at flytte Landstingsflertallet, og man skal paa alle Maader støtte den arbejdende Befolknings forskellige Aktioner for at skaffe sig bedre Levevilkkaar.

Det gælder for saa vidt i første Række Fagforeningerne, og det er med Glæde, vi har set, at der her er blevet fremsat et uhyre kortfattet Lovforslag om Tugthuslovens Ophævelse, men vi ønsker naturligvis, at der gaas videre ad den Vej, og vi ved, at vi her er i Overensstemmelse med alle fagorganiserede Arbejdere. Vi ønsker, at de snærende Baand, man har lagt om Fagbevægelsens Handlefrihed, bliver løsnet, og vi ønsker, at Fagbevægelsen faar Garantier for ikke oftere at komme ud for tvungen Voldgift, samt at den faar den fornødne berettigede og rimelige Støtte til at skabe bedre Forhold for sine Medlemmer, derunder den tidligere omtalte paakrævede Arbejdstidsforkortelse.

Maaske vil man sige, at alt for stor Aktivitet fra Arbejderklassens Side kan opihide andre Befolkningsgrupper, især Landbrugerne, mod den. Jeg siger hertil: Det er ikke rigtigt. En saadan Politik skal jo heller ikke føres isoleret; der skal gennemføres en Politik, som gavner saavel Arbejderklassen i Byerne som det arbejdende Landbrug og hele den arbejdende Befolkning overhovedet, en Politik, som viser dem, at der findes en Vej. Man maa ustandselig appellere til dem om at være parate til paa alle Maader at støtte den Regering og Rigsdag, som gennemfører en saadan Politik, for derved at forhindre alle Bestræbelser fra Reaktionens Side paa med lovlige eller ulovlige Midler at foretage Omvæltninger her i Landet.

Der blev under Valgkampen drevet en skrap Agitation fra visse konservative Taleres Side gaaende ud paa, at vi skulde ikke have spanske Tilstande i Danmark, og det vilde vi faa, hvis Landstingsflertallet flyttedes. Disse Talere, hvortil hører det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, vidste, at i Spanien sad der en lovlig Regering med et lovligt Rigsdagsflertal, men at Spaniens K. U. er og Konservative havde begyndt et

Oprør. (Ole Bjørn Kraft: Aa, Herregud!). Ja, Herregud, jeg regner naturligvis ikke med, at de samme Talere — maaske hører det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft til dem — skal være i Besiddelse af fornøden Logik til at sige sig selv, at spanske Tilstande i Danmark kan vi kun faa, hvis Reaktionen gør Oprør mod den lovlige Regering — Logik er nemlig aldrig fascistiske Taleres stærke Side. Men bortset herfra: lige saa lidt som det altsaa kunde lade sig gøre for Demokratiet i Spanien at stole paa de reaktionære og regne med, at de loyalt vilde bøje sig for Valgresultatet, lige saa lidt mener jeg, man har Grund til det her. Jeg vil ikke derfor male en vis Person paa Væggen og sige, at Blodsudgydelsen begynder i Morgen, men jeg vil minde om, at vi før har staaet i den Situation, at der her i Tinget var opnaaet omtrent Enstemmighed, f. Eks. om Gennemførelse af en Konverteringsordning, men da man saa kom til Bankerne og spurgte, om de tillod, at Rigsdagen gennemførte den, sagde Bankerne nej. Jeg mener ikke, man skal tolerere, at Bankerne og Højfinansens saaledes lægger sig paa tværs af Lovgivningsarbejdet eller bestemmer, hvorvidt Folkets Vilje maa blive Landets Lov. Derfor er det Handlekraft, der skal til, det er Beslutsomhed, der skal til, og enhver Vaklen, enhver utidig Forsigtighed kan blive skæbnesvanger, fordi det kan svække Tilliden hos dem, der stemte socialdemokratisk eller radikalt ved Landstingsvalget, og altsaa svække en demokratisk Front, hvilket kan give Reaktionen fornyet Vind i Sejlene.

Jeg tror, at Øjeblikkets tvingende politiske Opgave ligger i effektiv Handling efter disse Linier, og saa kan man for vor Skyld bruge hvilket Udtryk om os man bruge vil, vi arbejder alligevel i denne Retning. Man siger nok, at vi er betydningsløse, det vil sige, nu var det det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der sagde det, og mærkeligt nok blev han ikke modsagt af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Jeg forstaar det i og for sig saa godt, for i den Retning er det ærede Medlem Hr. Christmas Møller en hel Vindmølle. Det er kun et halvt Aars Tid siden, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller stod paa denne Talerstol og sagde til mig, at der ikke var nogen Grund til at tage højtideligt, hvad jeg sagde; jeg var ganske betydningsløs efter den Kolbøtte, jeg havde slaaet, eller den Karusseltur, jeg havde gjort, jeg husker ikke saa nøje hvilken, men det husker det ærede Medlem selv. Og nu førte det ærede Medlem hele sin Valgkamp paa, at det var Kommunisterne, der